

Publicerad 2010-01-03 14:12 av Linn Korpsång

Aldrig mer ditt sömniga skratt

Jag minns vårt första sommarregn tillsammans. Du hade en negligé över ett linne och en kort kjol, jag hade mina vanliga svarta kläder och tjockt med läppstift. Vi hade inget paraply, men det gjorde ingenting. Du dansade i regnet så att din mascara rann nerför dina kinder, så att din bh syntes genom dina kläder. Jag stod stilla och iakttog, med en rädsla att aldrig få se det här igen. Att aldrig få se dig dansa din regndans, skratta ditt sömniga skratt, gråta dina mascara-tårar.

Mina strumbyxor är trasiga där jag sitter och väntar på dig. Jag vill inte, men jag vet att det är för det bästa. Jag är sjuk, du är sjuk, och vi är för sjuka för att ta hand om varandra.

Jag drar lite i mina strumbyxor, och maskorna blir längre, större, ju mer jag drar. Jag kan inte låta bli; det ger mig något annat att tänka på. Jag tänker på dina trasiga strumbyxor, de du har gjort sönder med flit. Jag tänker på dina rosa-målade ögonlock, dina läppar mot mina och jag ångrar mig redan nu. Ångrar mig så att det gör ont i själen, och jag vill inte, vill inte släppa dig fri.

Jag kan säkerligen hitta tusen anledningar till varför jag inte borde göra det här, men jag måste. Jag hoppas att du inte kommer att hata mig för det, för jag gör det inte för att jag vill utan för att jag måste.

Jag måste bryta upp, måste bryta mig fri och på så sätt släppa dig fri att bli bra igen, frisk, någonting som jag inte kan hjälpa dig med längre.

Jag minns så många saker när jag sitter och väntar. Jag minns hur du bara härom dagen satt tätt intill mig och pekade på himlen och sa att där bodde vi tillsammans när vi låg och sov bredvid varandra i min smala säng. Hur du för en vecka sedan visade upp ditt senaste inköp och sedan drog mig intill dig och kysste mig länge och djupt, och jag smälte i dina armar.

Mitt läppstift smetar mot kanten på min kaffekopp. Jag sitter på vårt favorit-café och smuttar på mitt varma kaffe i väntan och med sorg i själen. Jag vet att det är dags att bryta upp, innan jag förstör dig, innan du river sönder mig, innan det blir som alla de gånger vi skriker och slåss. Innan min sjukdom trasar sönder det fina vi har, innan din sjukdom slår ner mig i botten. För det är vad som kommer att hända. Jag är för trasig och du är för arg.

Där kommer du nu. Det är varmt ute och du har bara ett linne och en kjol på dig. Jag sitter på uteserveringen och när jag ser dig med glitter i ditt hår och hjärtformade solglasögon vill jag gråta. Istället vinkar jag lite och tänder en cigarett med skakiga händer. Du är lika vacker som alltid, med rosa ögonskugga och rosa läppar. Du lutar dig fram för en kyss och jag lutar mig mot dig på ren automatik. Mitt mörkröda läppstift smetar av sig på dina läppar, men ingen av oss bryr sig. Du går in i caféet för att köpa kaffe och jag sitter kvar och studerar mina händer. Jag röker försiktigt, rädd för att tappa cigaretten då mina händer skakar så

väldigt.

Du kommer tillbaka med en kopp svart kaffe och slår dig ner intill mig. Jag undrar om det märks på mig vad jag kommer att göra. Jag försöker föreställa mig hur det här kommer att sluta, men jag är säker på att vi båda kommer att gråta. Jag tror inte att någon av oss vill att det tar slut, för vi har lutat oss på varandra så länge nu, men jag orkar inte längre. Våra fina stunder blir allt färre, och jag är rädd att snart tar de helt slut. Och jag vill avsluta det här medan det fortfarande finns fina stunder att minnas.

Med en liten knuff skrattar du åt min tystnad, ditt sömniga skratt som så lätt smittar av sig att jag inte kan låta bli att le. Jag vill inte le, jag vill vara allvarlig, för det som ska hända är allvarligt, men jag kan inte låta bli.

Du undrar vad det är med mig, och jag skakar bara lite på huvudet. Orden fastnar i halsen, vill inte längre än så, och jag sitter tyst. Du verkar märka att allt inte är som det ska och ser oroligt på mig. Återigen skakar jag bara lite på huvudet.

Jag tror att du anar något nu.

Ditt leende har försvunnit och du verkar helt ha glömt bort ditt kaffe. Jag fimpar och tänder genast en ny cigarett. Jag försöker inleda en konversation som jag kanske kan styra åt det hållet jag vill, och vi pratar en stund om vardagliga ting. Besvikelsen bränner innanför ögonlocken på mig, att jag inte har mer mod än så här!

Så jag sätter mig så att jag sitter vänd mot dig och tar din hand innan jag säger det jag måste säga.

Vi måste bryta upp.

Göra slut.

Vara bara vänner.

Du tittar länge på mig. Sedan blir din blå blick svart och du reser dig ilsket upp och skriker åt mig.

Nej!

Nej!

Nej!

Ordet har slagit rot i din mun och du upprepar det igen och igen.

Jag ser mig ängsligt omkring, alldeles för medveten om att folk stirrar. För en sekund ångrar jag mig och vill ta tillbaka mina ord, vill göra allt ogjort. Men så passerar den stunden och allt som finns kvar är en trötthet som är så stor och tung att den hotar att ta över mig.

Hur kunde jag tro att jag skulle få något annat än ilska från dig? Du som är så liten, men så väldigt arg. Du som har så lätt till ilska, som så snabbt blir rasande, och jag som går sönder varje gång du skriker och slår.

Jag inser att jag sitter och väntar på att du ska försöka slå, banka med dina svaga knytnävar mot mitt bröst och kräva att jag tar tillbaka vad jag har sagt, men istället sjunker du ner på din plats och gråter. Ordet sitter fortfarande kvar i din mun och upprepas igen och igen, gång på gång, och jag vet inte vad som förväntas av mig nu. Längre än så här hade jag inte tänkt.

Längre än så hade jag inte tänkt.

Jag klappar dig försiktigt på axeln och vill säga förlåt, men ordet kommer inte ut. Jag försöker förklara mig istället, men du lyssnar inte. Ordet nej ekar mellan oss.

Har jag gjort fel?

Nej, jag tror inte det.

Jag tror verkligen inte det.

Det måste bli såhär, säger jag och fimpar min andra cigarett. Jag lägger en arm om dig, förklarar mitt val, försöker få dig att lyssna. Drar mina fingrar genom ditt vilda hår, viskar att allt kommer bli bättre igen, lovar att alltid finnas för dig.

Du skakar bara på huvudet. Du sviker, säger du och jag känner hur det hugger till i mig. Jag envisas med att det måste bli såhär, och till slut tror jag att du lyssnar.

Jag reser mig upp, ursäktar mig och försvinner in på caféets toalett. När jag väl har låst om mig kommer de första tårarna och jag förbannar mig själv. Besvikelsen hånar mig, kunde jag inte bättre än såhär?

Med blicken fäst i spegeln baddar jag försiktigt undan tårarna för att inte förstöra mitt smink. Sedan går jag tillbaka ut till dig och du sitter och ser likgiltig ut.

Jag tar min väska och smeker dig om kinden.

Du tittar inte upp.

Farväl, säger du.

Bara för nu, säger jag.

Bara för nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Linn Korpsång med Poeter.se id #31778 innehar upphovsrätten